

לפרשות תזריע מצורע (2)

א. המשכן שוכן והכהנים מכהנים. לבד מאחריותם על הקרבנות, חייבים הכהנים להשגיח, כי עמו הנבחר של אלהים יהיה ראוי לו בקדושה ובטהרה.

ב. (מ) ואיש פי ימרט ראשו קרח הוא טהור הוא: (מא) ואם מפאת פניו ימרט ראשו גבת הוא טהור הוא: (מב) וכי יהיה בקרחת או בגבחת נגע לכן אדם קרחתו או בקרחתו או בגבחתו: (מג) וראה אתו הפהן והנה שאת הנגע לבנה אדם קרחתו או בגבחתו קמראה צרעת עור בשר: (מד) איש צרוע הוא טמא הוא טמא וטמא אנו הפהן בראשו נגעו: (מה) והצרוע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרמים וראשו יהיה פרוע ועל שפם יעטה וטמא טמא יקרא: (מו) כל זמי אשר הנגע בו יטמא טמא הוא בדרך לשב מחוץ למחנה מושבו: [ויקרא יג, 40 - 46]

ג. כולנו פצועים לפעמים, כואבים לעיתים. לכולנו ליקויים ופגמים, לכולנו נגעים, קלים יותר או פחות, בנפש ובגוף. כל אלה מעידים על היותנו בני אנוש, כל אלה מעצבים את צלם אלהים שבנו.

ד. שיר לאדם החלקי / אגי משעול

פגום כמו שהוא, אהוב וחמול כמוהו
ככה כמו שהוא, כעוס וחצוי
רעב צמא רוטן רוצה וחג
על פני תהום
שיר לאדם שנפלט לא מלוטף
מחלומות הלילה אל חלומות היום
מכחכח מלעלע מגשש אחר נעליו
כמו שהוא, עם מעיו המקרקרים
והודפים דבר מה, שעוד מעט יהיה
צואה והוגה ברעב האהבה
רע רע רעב האהבה
קפה רב לא יכבה, זהו
שיר לזרם הנרפה של מחשבותיו
כמו שהוא, הסתמי הבוהה
הצבוט כלפי מעלה מתגעגע וכמה
לאיזה דבר, שיר לפצעו
הלא שותת
לפקעת עלבוננו השקטה, לסיגריה
עליה הוא נשען כעת
כשהוא מתיישב אל שולחנו
כמסב סוף סוף לאיזה שקט
זהו שיר לדפיו הצחורים, נשיקה
לעיניו שמצאו מנוח בפומי עננים -